

Arrest

nr. 222 635 van 14 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat R. JESPERS *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 17 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 december 2015 om internationale bescherming. Op 6 december 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse staatsburger van Hazara-etnie. U werd geboren op 3 september 1995. Uw vader was een Afghaanse vluchteling zonder verblijfsdocumenten. Hij had uw Iraanse moeder leren kennen in Borujerd, waar hij constructiewerk deed. Uw moeder was toen al gescheiden van haar Iraanse man en had één zoon, H. (...). De familie van uw moeder ging niet akkoord met de relatie. Uw vader en moeder vluchtten naar Teheran, waar u werd geboren. U volgde van uw dertiende tot uw twintigste les in een Afghaanse school.

Uw vader overleed toen u twaalf jaar oud was. De financiële situatie van uw familie verslechterde hierdoor. Uw halfbroer was verslaafd aan drugs. Hij sloeg u regelmatig en verkrachtte u ook meerdere malen. U mocht hier van hem niets aan uw moeder over vertellen. Uw broer sloot u regelmatig op en u kon niet meer naar school gaan. U ging samen met uw moeder werken op velden en kuiste groenten. Uw moeder overleed in de 4de maand van 1394 (juni-juli 2015) aan longkanker. Uw broer betaalde haar ziekenhuisbehandeling en begrafenisceremonie. Het was voor u niet duidelijk waar hij dit geld vandaan haalde. Na het overlijden van uw moeder werd het gedrag van uw broer erger. Hij verkocht u aan verschillende personen. U merkte ook dat uw broer een conflict met iemand had over geld. Uw broer vertelde u dat hij u aan iemand wou verkopen in ruil voor het kwijtschelden van zijn schulden. Hij sloeg u nogmaals en sloot u weer op. U slaagde erin te ontsnappen uit de kamer waarin hij u had opgesloten.

U verliet Iran in de herfst van 2015 en kwam ongeveer een maand later, op 17 november 2015, in België aan. U vroeg op 1 december 2015 asiel. U vreest in Afghanistan dat uw broer u daar zal vinden.

U vreest er ook als vrouw alleen te leven en kent er niets.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw geboortecertificaat (origineel), de taskara van uw vader (origineel), het rijbewijs van uw vader (origineel), een document over de militaire dienst van uw vader (origineel) en een certificaat van uw school (origineel).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u kan worden toegekend.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Deze medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U legt tegenstrijdige verklaringen af over uw identiteit en die van uw familie. Ook over de omstandigheden waarin uw vader uit Afghanistan vertrok en zijn overlijden bent u vaag en tegenstrijdig. Daarenboven is uw kennis van Afghanistan en de Afghaanse diaspora in Iran zeer beperkt.

Ten eerste valt het op dat u geen eensluidende verklaringen aflegt over uw familienaam en die van uw ouders. U verklaarde bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw naam "A. Z. (...)" is (asielaanvraag en verklaring DVZ, p. 4). Volgens uw verklaringen bij DVZ is de naam van uw vader "Y. Z. (...)" en van uw moeder "A. I. (...)" (verklaring DVZ, p. 5). Tijdens het gehoor verklaart u daarentegen plots dat de achternaam van uw vader niet Z. (...), maar J. (...) is. Uw moeder haar achternaam is niet I. (...), maar Z. (...). Uw officiële achternaam is J. (...) en u wil zo ook bij de Belgische autoriteiten bekend staan. U verklaart dat u bij aankomst als achternaam "Z. (...)" opgaf omdat men u sinds het overlijden van uw vader zo noemde en u zo onder de mensen bekend was. U verklaart dat u niet bij DVZ zei dat uw vader "Z. (...)" heet en uw moeder "I. (...)" en dat er zelfs een fout werd gemaakt door een extra "e" achter "Z. (...)" te zetten (gehoorverslag, p. 6-7). Bovenstaande verklaringen kunnen niet overtuigen. Er is geen duidelijke reden waarom u pas bij uw gehoor op het CGVS de officiële familienaam van uzelf en uw vader, "J. (...)", zou opgeven. Nergens voordien werd in uw verklaringen door u deze naam vernoemd. Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen bij

DVZ doet geen afbreuk hieraan. Bovendien bracht u op geen enkel moment tijdens de asielprocedure correcties aan in uw persoonlijke gegevens. Toen er u aan het begin van het gehoor gevraagd werd hoe het eerste interview was verlopen vermeldde u ook niet dat er fouten waren gemaakt bij het noteren van uw personalia (gehoorverslag, p. 2-3). Er wordt dan ook vastgesteld dat u geen opeenvolgende eenduidige verklaringen hebt afgelegd over een belangrijk basiselement van uw eigen identiteit en die van uw ouders, met name de familienaam.

U legt ook opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen af over de datum van overlijden van uw vader. Bij DVZ verklaarde u dat hij overleed toen u vijf à zes jaar oud was (verklaring DVZ, p. 5). Tijdens het gehoor verklaart u echter dat dit ongeveer tien jaar geleden gebeurde, toen u ongeveer twaalf jaar oud was. Over de tegenstrijdigheid met uw verklaringen bij DVZ zegt u dat u het zich daar niet goed kon herinneren, en dat u misschien een fout maakte over dingen die in het verleden gebeurden (gehoorverslag, p. 7). Er is echter een groot verschil in belevenis tussen wat u bij DVZ verklaarde en wat u tijdens het gehoor zei: met name dat uw vader overleed toen u vijf à zes was of toen u al twaalf jaar oud was. Het overlijden van uw vader vormde een erg belangrijke gebeurtenis in uw leven. Er kan dan ook van uw verwacht worden dat u hierover eenduidige verklaringen aflegt.

Ook over andere elementen met betrekking tot uw vader bent u vaag en tegenstrijdig. Zo verklaarde u bij DVZ dat u niet weet waar uw vader geboren is (verklaring DVZ, p. 5). Tijdens het gehoor weet u wel dat uw vader geboren is in Sang Takht in Daykundi. U verklaart dat u zich dat bij DVZ niet kon herinneren omdat u veel dingen in uw gedachten had (gehoorverslag, p. 8-9). Deze uitleg is niet afdoende om te verklaren waarom u eerst onwetend zou zijn over de herkomst van uw vader en nadien wel meer specifieke informatie kan geven.

De informatie die u tijdens uw gehoor bij het CGVS gaf over de herkomst en het verleden van uw vader was daarenboven erg vaag. Hoewel u tot zijn overlijden op uw twaalfde bij uw vader woonde, vertelde uw vader u nooit iets over zijn plaats van herkomst of verleden. U weet niet waar in Afghanistan Daykundi ligt en of het dichtbij de grens met Iran ligt of niet (gehoorverslag, p. 9). U hebt ook bijna geen concrete informatie over de redenen waarom uw vader Afghanistan verliet. Uw moeder vertelde u dat uw vader 30 à 32 jaar geleden Afghanistan verliet omwille van een bloedige stammenoorlog. U weet niet over welke stammen het ging en of het tussen Hazara's en andere etnische groepen was (gehoorverslag, p. 9). Uw vader was landbouwer in Afghanistan maar u weet niet wat hij cultiveerde. U verklaart dat zijn ouders overleden in Afghanistan maar u weet niet of hij broers en zussen had. U denkt dat hij het enige kind was van het gezin maar verklaart "ongeveer" te spreken, want uw vader legde geen specifieke dingen uit en u vroeg het niet. U wordt geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat u niet weet of uw vader broers en zussen heeft, gezien het belang van familie in Afghanistan en Iran, waarop u enkel zegt dat u zeker bent dat als uw vader broers en zussen had, hij u ze zou hebben voorgesteld (gehoorverslag, p. 9-10).

Uit de taskara van uw vader blijkt bovendien dat hij getrouwd was in Afghanistan. U weet hier echter niets over. U zegt dat hij "misschien" getrouwd was in Afghanistan en verklaart niets over zijn verleden te weten en ook niet te weten of dat in de taskara staat. Gevraagd of u iets weet van zijn legertijd verklaart u dat het enige wat overbleef van uw vader de documenten zijn en dat u niets weet over zijn vorige leven (gehoorverslag, p. 16).

Over deze documenten van uw vader legt u bovendien ongeloofwaardige verklaringen af. Het valt namelijk op dat u deze pas neerlegde bij het gehoor op het CGVS, terwijl u deze reeds meehad bij uw vertrek uit Iran (gehoorverslag, p. 28). U toonde ze niet tijdens het interview bij DVZ en zegt hierover dat ze u vroegen of u documenten had en dat u zei dat u het niet wist (gehoorverslag, p. 28). Deze verklaring houdt geen steek. U verklaart reeds belangrijke documenten met betrekking tot uw familie en uw Afgaanse identiteit in uw bezit te hebben gehad bij uw interview bij DVZ, maar zou deze om zeer onduidelijke redenen toen niet hebben neergelegd.

U legt ook vage verklaringen af over de contacten die uw vader had voor zijn overlijden. U herinnert zich alleen een Afgaanse buur die jullie niet meer zagen toen uw vader overleed omdat hij misschien van plaats veranderde. U herinnert zich van die man enkel dat hij een vrouw en kind had. Gevraagd of er Afghanen naar de begrafenis van uw vader kwamen verklaart u dat er burenen kwamen en dat dat er Afghanen en Iraniërs in uw buurt woonden. Gevraagd of de Afgaanse of Iraanse burenen of beiden naar de begrafenis kwamen verklaart u vaag dat Afgaanse en Iraanse burenen kwamen voor respect maar dat u het zich niet goed herinnert omdat u nu 22 jaar bent. Uw vader bezocht verder een moskee die zowel voor Afghanen als Iraniërs was en u kent geen specifieke plaatsen in uw regio waar Afghanen

bijeenkomen (gehoorverslag, p. 11). U geeft dus geen enkele specifieke informatie over het leven van uw vader als Afghaan in de Afghaanse gemeenschap in Iran. U verklaart nadien wel dat de Afghanen in uw buurt tekkieh khana's in huizen opzetten of in tenten, maar kent geen leiders van de Afghaanse gemeenschap in uw buurt (gehoorverslag, p. 24).

Uw verklaringen over de officiële documenten waarover u en uw familie beschikten in Iran en de verblijfsdocumenten van Afghanen in Iran in het algemeen zijn bovendien gebrekkig en stemmen niet overeen met de op het CGVS beschikbare informatie.

U weet dat sommige Afghanen in Iran een verblijfsdocument hebben dat ze regelmatig moeten laten vernieuwen. U weet niet hoe die kaarten eruit zien want u had er geen en hebt er nooit één gezien. U weet ook niet om de hoeveel tijd deze kaarten moeten vernieuwd worden. Over de plaats waar de Afghanen deze kaart gaan vernieuwen verklaart u onzeker en vaag dat u het niet precies weet, dat ze "Urduga" zeiden maar dat die informatie van lang geleden is en dat het ondertussen misschien veranderd is. U hebt bovendien nog nooit van de naam "Amayesh" gehoord (gehoorverslag, p. 17-18), wat nochtans de naam is van de kaarten en het systeem van verblijfsdocumenten voor Afghanen in Iran. U verklaart dat u nooit zo een verblijfsdocument probeerde te krijgen omdat het bedrag heel groot is en u er thuis geen geld voor had. Wanneer er dan gevraagd wordt hoeveel het kostte, probeert u de vraag te ontwijken door te zeggen dat het heel veel was. U wordt geconfronteerd met het feit dat u verklaart dat u niet voldoende geld had om een kaart aan te vragen, en dus ook enigszins zou moeten weten hoeveel het kostte. Hierop zegt u het niet te weten en dat het nu misschien meer is dan voordien omdat u sommige jaren geleden erachter vroeg. Wanneer de vraag dan gesteld wordt hoeveel het toen was, verklaart u vaag dat het 1 miljoen toman was maar dat u het niet weet en dat het ongeveer dat bedrag was (gehoorverslag, p. 17-18). U verklaart dus om financiële redenen niet geprobeerd te hebben een Amayesh kaart te krijgen, maar weet niet hoe het Amayesh systeem heet en legt geen duidelijke verklaringen af over de financiële last die een Amayesh kaart voor u zou betekenen.

U weet ook niet dat Afghanen naast de Amayesh, ook met een paspoort in Iran kunnen verblijven (gehoorverslag, p. 18). U kent dus het initiatief niet waarbij de Iraanse overheid ongeregistreerde Afghanen de kans gaf om een verblijfstitel op basis van een Afghaans paspoort te verkrijgen. 560 000 Afghanen in Iran regulariseerden hun status via dit programma van de Iraanse overheid. Dit was dus een grootschalige registratieoefening waar, als Afghaanse die naar een school met andere Afghanen ging, toch minstens zou moeten gehoord hebben. U weet dat Afghanen een document nodig hebben om in Iran van de ene naar de andere plaats te reizen maar weet niet of ze ook een werkvergunning nodig hebben, zelfs als ze verblijfsdocumenten in Iran hebben. U denkt dat ze legaal mogen werken als ze verblijfsdocumenten hebben, maar u weet het niet. U probeert de vraag of Afghanen een werkvergunning nodig hebben tweemaal te ontwijken door te beginnen over de reisdocumenten die Afghanen nodig hebben om in Iran te reizen (gehoorverslag, p. 18). Nochtans hebben geregistreerde Afghanen in Iran een werkvergunning nodig. U weet wel dat Afghanen hun huwelijk niet kunnen laten registeren in Iran (gehoorverslag, p. 13) en dat ze geen SIM kaart kunnen aanschaffen (gehoorverslag, p. 16). U weet ook dat Afghanen met verblijfsdocumenten naar een Iraanse publieke school kunnen gaan als ze extra betalen (gehoorverslag, p. 21).

U verklaart dat Afghanen lijden onder het racistisch gedrag van de mensen in Iran. Er wordt u echter vijf keer gevraagd een concreet voorbeeld te geven van een incident waarbij u racistisch werd behandeld waarbij u enkel steeds in algemene termen herhaalt dat de mensen Afghanen slecht behandelen. Pas nadat de vraag een vijfde keer gesteld wordt, haalt u een incident aan van een jongen die u en andere Afghaanse studenten lastigviel toen jullie naar school ging (gehoorverslag, p. 16-17).

U bent daarenboven niet goed op de hoogte van basiselementen van de Afghaanse bevolking of geschiedenis. U weet niet of Tadzjieken soennieten of sjiieten zijn, en of ze Dari of Pashtoe spreken. U verklaart dat hun taal "anders is dan ons" en u denkt dat ze normaal Tadzjiki spreken (gehoorverslag, p. 4-5), wat niet klopt. Tadzjieken zijn de tweede grootste etnische groep in Afghanistan en zijn naast Hazara de meest gekende Darisprekers. Er is een belangrijke Afghaanse diaspora van Tadzjiekse etniciteit aanwezig in Iran. Gevraagd of er Tadzjieken in Iran woonden reageert u echter dat u het niet weet maar dat u zeker bent dat alle etnische groepen in Iran aanwezig zijn (gehoorverslag, p. 5).

U weet niet tegen wie de taliban momenteel vechten in Afghanistan, of van welke etnische groep de taliban zijn. Gevraagd of ze Tadzjiek, Pashtoe, Oezbeeks of Hazara zijn zegt u enkel dat ze van elke etnische groep kunnen zijn (gehoorverslag, p. 9). Het is erg opvallend dat u niet weet of de taliban Hazara viseren en dat het erg onwaarschijnlijk is dat Hazara als sjiieten zich bij de taliban zouden

aansluiten. Gevraagd naar bekende Hazara uit Afghanistan vermeldt u alleen Baba Mazeri. U kent verder geen bekende Hazara en vermeldt enkel twee andere bekende Afghanen, de zangeres Aryana Sayeed en de president Ashraf Ghani (gehoorverslag, p. 22). U verklaart dat er elk jaar een herdenkingsdag voor Baba Mazeri was in uw school. U hebt echter slechts zeer beperkte informatie over hem en weet enkel dat hij een martelaar is. U weet niet wie hem doodde, en of hij een politiek of militair leider was. Tweemaal gevraagd naar wanneer de herdenkingsdag was, ontwijkt u de vraag door te vertellen over Hazarastudenten die dadels naar school brachten en te zeggen dat de herdenkingsdag drie à vier jaar geleden was (gehoorverslag, p. 23). U hebt nog nooit van Ahmed Shah Massoud gehoord en kent geen Afghaanse mujahedeën. U weet niet tegen wie de mujahedeën vochten in Afghanistan (gehoorverslag, p. 24). U verklaart niet veel kennis te hebben van de Afghaanse geschiedenis omdat er in de geschiedenisles vooral over Iran werd gepraat (gehoorverslag, p. 24). U volgende echter zeven jaar lang les in een Afghaanse school, en had dus veelvuldig contact had met Afghanen, waardoor u zeer elementaire basisfeiten over Afghanen en Afghanistan zou moeten weten.

Over het woord "Hazarajat" verklaart u dat de plaatsen waar Hazarajat leven Hazarajat heten. Er wordt u gevraagd ter verduidelijking of de etnische groep Hazara of Hazarajat heet. Volgens u is "Hazara" enkelvoud en "Hazarajat" meervoud. Gevraagd naar de plaatsen waar Hazara leven in Hazarajat verklaart u dat andere etnische groepen de Hazara "Hazarajat" noemen. De vraag wordt nogmaals gesteld waarop u andermaal stelt dat Hazarajat een meervoud is van Hazara (gehoorverslag, p. 22). Hazarajat is echter de bergachtige regio in Afghanistan waar Hazara's in de meerderheid leven. Over de provincies waar Hazara in Afghanistan leven weet u enkel Bamyān en Daykundi, de plaats van herkomst van uw vader te vermelden. U denkt dat Hazara misschien ook in Kaboel leven (gehoorverslag, p. 22). Uw klasgenoten waren nochtans allemaal Hazara of Herati (gehoorverslag, p. 23), dus u zou toch over meer informatie moeten beschikken over de plaats van herkomst van Afghaanse Hazara, en over de betekenis van het woord "Hazarajat".

U verklaart dat u dichte vrienden had op uw school en dat jullie weggingen om plezier te maken en te studeren. U kent als plaatsen van herkomst van deze Afghaanse leerlingen echter enkel Herat, Daykundi en Kaboel. Gevraagd of u nog andere plaatsen kent waar ze vandaan kwamen verandert u plots uw verklaringen en zegt u dat u een probleem in de familie had en daardoor geen dichte vrienden (gehoorverslag, p. 20). Ook over uw taalgebruik op school legt u incoherente verklaringen af. U verklaart dat u Dari op school leerde, omdat de mensen die er komen Afghaans zijn (gehoorverslag, p. 5). Nadien verklaart u echter dat u op school met de andere leerlingen Farsi sprak (gehoorverslag, p. 23). Hoewel u vroeg het interview op het CGVS in het Dari te doen, gebruikte u meer Farsi woorden dan Dari tijdens het gehoor (zie lijst Farsi woorden aangehecht aan gehoorverslag).

U weet wel dat de Pashtoe, Tadzjiken, Hazara en Turkmenen etnische groepen uit Afghanistan zijn. U weet dat Pashtoe soennieten zijn en u weet dat Herat een stad is in Afghanistan (gehoorverslag, p. 4). U kent ook Kandahar, Kunduz en Helmand en vermeldt dat er 34 provincies in Afghanistan maar "dat u zich niet alles kan herinneren van de uitleg over Afghanistan" (gehoorverslag, p. 20). Dit laatste zeer specifieke weetje met betrekking tot het aantal provincies komt enigszins ingestudeerd over, aangezien u bijvoorbeeld de provincie van herkomst van uw vader niet kan situeren in Afghanistan. Ook uw zeer specifieke kennis van Sarwar Danesh, Dostum en Abdullah Abdullah, en hun namen en functies komt ingestudeerd over. U vermeldt deze wanneer er u gevraagd wordt naar Ahmed Shah Massoud (gehoorverslag, p. 23). U kent wel enkele typische Afghaanse gerechten (gehoorverslag, p. 24) en weet dat Hazaragi gesproken wordt door Hazara (gehoorverslag, p. 5).

Uit bovenstaande blijkt dat u een zeer beperkte kennis hebt van de Afghaanse geschiedenis en bevolking. Dat het u aan deze kennis ontbreekt omdat u als Afghaan niet in Afghanistan maar in Iran woonde, is niet geloofwaardig omdat een eveneens zeer beperkte kennis hebt van de documenten en legale status van Afghanen in Iran. U maakt dus niet aannemelijk dat u deel uitmaakte van de Afghaanse gemeenschap in Iran en dat u deze diaspora kent. Het feit dat enkel uw vader Afghaans is en dat hij overleed toen u jong was kan uw gebrek aan kennis over de Afghaanse gemeenschap en Afghanistan niet rechtvaardigen, aangezien uw verklaringen over de identiteit van uw vader en zijn dood tegenstrijdig en dus niet geloofwaardig zijn.

Het CGVS trekt de conclusie dat u geen duidelijkheid schept over uw identiteit, nationaliteit en familiale achtergrond. Aangezien u geen zicht biedt op deze fundamentele elementen van uw asielaanvraag, maakt u het voor de asielinstanties onmogelijk om te beoordelen of u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bezit. Er kan immers in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet beoordeeld worden ten aanzien van welk land uw vrees moet

worden beoordeeld, noch in welke context deze plaatsvonden en of nationale bescherming in uw specifieke geval mogelijk is.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw achtergrond, uw profiel, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (gehoorverslag, p. 2). U werd in de loop van het gehoor en op het einde van het gehoor verschillende keren uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er belangrijke twijfels bestonden betreffende uw verklaringen over uw familie en nationaliteit (gehoorverslag, p. 27). U volhardt desalniettemin in uw eerdere verklaringen en verwijst naar uw documenten. Zoals eerder uiteengezet, zijn uw verklaringen over deze documenten echter ook vaag en tegenstrijdig. Door bewust te volharden in deze ongeloofwaardige verklaringen kan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet worden toegekend.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zoals eerder gesteld, zijn uw verklaringen over de redenen waarom de documenten van uw vader niet eerder neerlegde niet geloofwaardig. Daarenboven kent u de inhoud van deze documenten niet goed. De documenten vermelden ook nergens de familieband tussen u en uw vader. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt bovendien dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Afghanistan, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van geloofwaardige verklaringen, uw verklaringen niet aannemelijk maken. Met betrekking tot het schooldocument dat u neerlegt, merkt het CGVS op dat dit een gesolliciteerd karakter heeft. U verklaart hierover namelijk dat u vanuit het opvangcentrum in België op de computer naar uw school zocht en hen via Internet het certificaat vroeg (gehoorverslag, p. 25). Met betrekking tot uw vader vermeldt uw geboortecertificaat enkel dat zijn naam niet wordt vermeld omdat hij geen identiteitskaart of huwelijksakte heeft, niet zijn naam of dat hij Afghaans is.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van “de richtlijnen van de UNHCR, ‘Note on Burden and Standard of Proof”, van “het advies van UNHCR ‘Besoins particuliers”, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"1. Volgens artikel 48/3, § 1 Vreemdelingenwet wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen (hierna verkort als: Vluchtelingenverdrag), zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

Artikel 1.A.2 van het Vluchtelingenverdrag definieert een vluchteling als de persoon die uit "gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren."

Uit de toetsing van het vluchtverhaal van verzoekster aan de elementen uit deze definitie, blijkt dat verzoekster erkend dient te worden als vluchteling.

Verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging. Deze vrees werd geschetst tijdens het gehoor. Verzoekster is een Afghaanse burger van Hazara-etnie die geboren en getogen is in Iran. Zij verbleef daar zonder een verblijfsstatus. Haar ouders zijn overleden. Haar broer heeft haar jarenlang seksueel misbruikt. Zij werd fysiek en psychisch mishandeld.

Het CGVS besliste middels een zeer summiere motivering dat verzoekster niet geloofwaardig is; blijkens de beslissing wordt getwijfeld aan haar identiteit en afkomst. Bij de kern van haar asielrelaas werd tijdens het gehoor nauwelijks stilgestaan. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt er zelfs niet over gemotiveerd.

Er wordt aan verzoekster een gebrek aan medewerking verweten, terwijl het commissariaat-generaal zelf verzuimt de door verzoekster aangeleverde informatie te onderzoeken en aan te nemen; het valt op dat de beslissing het kwetsbare profiel van verzoekster op geen enkele manier erkent noch bespreekt.

Middels een stereotiepe motivering worden selectief beweerde onduidelijkheden of tegenstrijdigheden uit het relaas van verzoekster benadrukt om de ongeloofwaardigheid te poneren: verwerende partij stelt dat geen geloof kan gehecht worden aan haar identiteit en afkomst.

Het commissariaat-generaal neemt niet de objectieve houding aan die redelijk te verwachten valt van de overheid bij wie verzoekster bescherming zoekt.

Verzoekster heeft een kwetsbaar profiel. Zij is een alleenstaande jonge vrouw die aangeeft Afghaanse te zijn (en staat door de voorlegging van originele documenten), van etnie Hazara te zijn, heel haar leven gewoond te hebben in Iran zonder verblijfsvergunning, én mishandeld en misbruikt te zijn door haar halfbroer.

Het CGVS dient daarmee rekening te houden tijdens het gehoor en bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoeker.

Dit is op geen enkele manier gebeurd.

2. Het CGVS geeft met deze beslissing en met het gehoor de indruk vooringenomen te zijn. Onder het mom van 'gebrek aan samenwerking' en 'ongeloofwaardigheid' wordt het volledige asielrelaas van verzoekster onder de mat geveegd; er werd op geen enkel moment de wil getoond om door te dringen tot de kern van het asielrelaas en de vrees van verzoekster, en evenmin werd er in het verhoor of in de beslissing verwezen naar de vele informatie die verzoekster wel degelijk gaf als antwoord op de vragen.

*Artikel 4, §§ 1 en 3 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:
"(...)"*

Uit de neerslag van het gehoor en de beslissing blijkt niet dat de ambtenaar van CGVS op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze de asielaanvraag van verzoekster heeft onderzocht.

De beslissing toont integendeel dat het commissariaat-generaal vooringenomen was over het waarheidsgehalte inzake de afkomst van verzoekster en dat er van een medewerkende houding vanuit het CGVS geen plaats was.

Art.4, lid 1 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU voorziet in een gedeelde bewijslast bij de beoordeling van de asielaanvraag: "De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen."

In de zaak M.M. t. Ireland (HvJ EU 22 november 2012, C-277/11, ECLI:NL:XX:2012:BY4788 en JV 2013/8) werd het genoemde artikel geïnterpreteerd: "Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven."

Deze interpretatie benadrukt dat er een actieve samenwerkingsplicht rust op de asielinstanties, ook als de asielzoeker - om welke reden ook - niet aan de bewijslast kan voldoen. Dit laatste kan bijvoorbeeld het geval zijn in situaties waar de getraumatiseerde asielzoeker niet in staat is om bepaalde elementen aan te brengen. De Belgische asielinstanties dienen aldus ook rekening te houden met deze Europese rechtspraak.

In casu verwijst verzoekster zowel naar haar situatie als misbruikte en mishandelde vrouw als naar het gebrek aan medewerking en objectiviteit van het CGVS. Citaten uit het interview tonen het absoluut gebrek aan actieve samenwerking en het bewust weerhouden van de meest negatieve interpretatie vanuit CGVS aan. Er wordt ook een opvallend tendentieuze toon aangeslagen door de interviewer, wat het gebrek aan een actieve houding én het ontbreken van enig rekenschap van de kwetsbare positie van verzoekster illustreert.

In de bestreden beslissing werd het volgende gesteld:

"niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking".

Verwerende partij attendeerde verzoekster meermaals tijdens het interview op de medewerkingsplicht.

Echter, uit de bewoordingen van de interviewer blijkt duidelijk de druk die op verzoekster werd uitgeoefend om te bevestigen dat zij niet de Afghaanse maar de Iranese nationaliteit heeft (pagina 27/30 verslag CGVS):

(...)

Verzoekster is ontdaan over deze constatering van verwerende partij.

Verzoekster heeft op elke vraag zo goed mogelijk antwoord gegeven. Verzoekster heeft daarenboven herhaaldelijk gewezen op het feit zij weinig weet van Afghanistan daar zij geboren en getogen is in Iran, dat haar vader de Afghaanse nationaliteit had maar overleden is op haar 12de. In Iran had zij geen verblijfsstatuut waardoor zij uit angst voor repatriëring en discriminerende behandelingen voornamelijk binnenshuis bleef. De kennis die ze wel heeft over haar etniciteit en afkomst werd haar verteld door haar moeder en werd aangeleerd via school.

Het CGVS heeft hiermee op geen enkel mogelijke manier rekening gehouden. Verzoekster werd blootgesteld aan een verhoor van meer dan vijf uur waarin nagenoeg enkel kennisvragen werden gesteld over haar afkomst en etniciteit. Verzoekster was hier totaal niet op voorbereid. Zij was in de veronderstelling dat de originele stukken die werden voorgelegd haar afkomst en etniciteit bewezen.

Deze stukken, allemaal origineel, werden zonder verder onderzoek van tafel geveegd.

Bij een grondige nalezing van het gehoorverslag is het duidelijk dat verzoekster toch tot het uiterste is gegaan in haar medewerkingsplicht en alle vragen inhoudelijk heeft beantwoord en getracht heeft keer op keer te verklaren waarom zij niet op de hoogte was van bepaalde details.

Men kan het verzoekster dan ook niet kwalijk nemen dat zij niet steeds kon antwoorden op de talrijke detailvragen die haar gesteld werden.

3. Verzoekster overloopt de opgeworpen argumenten van verwerende partij en weerlegt ze.

In eerste instantie wijst de bestreden beslissing op het feit dat verzoekster geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over haar identiteit.

Hier is nochtans een logische verklaring voor.

Verzoekster is officieel gekend onder de naam van haar vader. Maar na het overlijden van haar vader op haar 12 werd de achternaam van haar moeder gebruikt om zich te identificeren. Voor zover dat verzoekster zich kan herinneren maakte verzoekster zich altijd kenbaar als A. Z. (...) en dus niet als A. J. (...). Dit omdat de moeder van verzoekster jarenlang geprobeerd heeft haar dochter de nationaliteit van Iran te geven. Zij waren in de veronderstelling dat het hebben van een Iraanse familienaam deze procedure zou vergemakkelijken.

Het is dan ook logisch dat verzoekster op DVZ de naam opgaf die zij zich toe-eigent en niet haar officiële naam die zij al jaren niet meer gebruikt.

Verzoekster legde ook verschillende vage en/of tegenstrijdige verklaringen af over haar vader.

Verzoekster heeft nochtans op verschillende ogenblikken tijdens het interview duidelijk gemaakt dat haar vader haar weinig tot niets heeft verteld.

*Zie bijvoorbeeld pagina 10/30 verhoor CGVS:
(...)*

Verzoekster benadrukt dat zij haar vader op jonge leeftijd heeft verloren. Rekening houdend met hun culturele afkomst is het bovendien niet abnormaal dat haar vader haar niets tot weinig meegaf over zijn leven en afkomst.

De bestreden beslissing gaat dan verder en overloopt elke onwetendheden van verzoekster over haar kennis inzake de verblijfsdocumenten van Afghanen in Iran, de racistische behandelingen van afghanen in Iran, de geografie en geschiedenis van Afghanistan.

Inzake de te verkrijgen verblijfsdocumenten voor afghanen in Iran heeft verzoeker tijdens haar verhoor op het CGVS duidelijk aangegeven dat zij enkel hebben geprobeerd om haar de Iraanse nationaliteit te geven.

*Verhoor CGVS pagina 17/30:
(...)*

Het is dan ook logisch dat verzoekster geen details kan geven over het bekomen van verblijfsdocumenten voor Afghanen in Iran daar zij en/of haar ouders dit nooit geprobeerd hebben.

Inzake de behandeling van Afghanen in Iran stelt de bestreden beslissing dat zij vijf keer moesten vragen om hiervan een concreet voorbeeld te geven.

Dit is een flagrante leugen. Zoals duidelijk blijkt uit pagina 16 en 17 is verzoekster overgegaan tot het geven van een concreet voorbeeld. Met heeft deze vraag slechts twee keer gesteld en geen vijf keer.

Tot slot met betrekking tot de kennisvragen over Afghanistan blijkt duidelijk dat verzoekster ondanks haar profiel zo goed mogelijk antwoorden heeft proberen geven. Verzoekster is uiteraard enorm getraumatiseerd door het seksueel misbruik, psychische en fysieke mishandeling van haar halfbroer sinds zeer jonge leeftijd.

Verzoekster is hierdoor niet enkel enorm angstig maar ervaart hierdoor ook mentale problemen.

Dit wordt trouwens zelf opgemerkt door de interviewer van het CGVS.

Verhoor CGVS pagina 28 en 29:
(...)

Uit deze bewoording valt af te leiden dat de interviewer zelf doorzag dat verzoekster kampt met psychologische problemen en nood heeft aan intense medische begeleiding.

Dat de raadsman van verzoekster haar ook heeft doorverwezen naar medische experts en dat de nodige verslagen hiervan nog voorgelegd zullen worden.

Dat desondanks haar medische/psychologische toestand verzoekster zo goed als mogelijk op elke vraag een antwoord heeft geformuleerd.

Daarenboven heeft verzoekster geen enkele band met Afghanistan behalve haar nationaliteit. Zij is geboren en getogen in Iran.

Het leven zonder verblijfsvergunning en de permanente discriminatie van Afghanen in Iran heeft uiteraard ook een enorm invloed gehad op haar psychisch welzijn.

Haar vader is gestorven op jonge leeftijd. Ook via hem heeft ze weinig meegekregen qua kennis over Afghanistan.

De kennis die ze wel heeft is verworven via school of via de verhalen van haar moeder. Het mag niet verwonderen dat haar kennis dan ook redelijk beperkt is.

Er werden verschillende originele documenten voorgelegd om haar herkomst te kunnen bewijzen. Deze stukken worden zonder verder onderzoek van de hand gewezen omdat verwerende partij er bij voorbaat vanuit gaat dat deze stukken vervalst zijn.

Het CGVS was bovendien perfect op de hoogte van haar gebrek aan kennis over Afghanistan.

Desondanks lag de focus gedurende het meer dan vijf uur durende verhoor op kennisvragen over een land waar zij niet vertrouwd mee is laat staan al is geweest. Dit in vergelijking met de slechts DRIE vragen die gesteld werden over haar asielredenen.

Zoals blijkt uit het verhoor CGVS heeft verzoekster op twee pagina's en op zeer gedetailleerde manier haar redenen uiteengezet waarom zij Iran heeft verlaten.

De interviewer gaat uiteindelijk over tot het stellen van slechts DRIE vragen.

Op deze manier geeft het CGVS de indruk vooringenomen te zijn. Onder het mom van 'gebrek aan medewerking' en 'gebrekkige kennis' wordt het asielrelaas van verzoekster niet besproken en volledig onder de mat geveegd.

Er werd op geen enkel moment de wil getoond om te luisteren naar de kern van haar asielrelaas en evenmin werd er in het verhoor en in de beslissing verwezen naar de vele informatie die verzoekers wel degelijk kon geven als antwoorden.

4. In gevoelige en traumatische asioldossiers ligt er een zeer grote verantwoordelijkheid bij het Commissariaat- Generaal. Mits rekening houdend met logische verklaringen van verzoekster, en aandacht te hebben besteed aan haar profiel en redenen tot vlucht, zou verzoekster er zeker in geslaagd zijn om haar asielrelaas de geloofwaardigheid te geven die ze verdient.

Verzoekster wijst op de richtlijnen van de UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof". Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoekster het voordeel van de twijfel gegeven te worden (eigen onderlijning):

(...)

Vrije vertaling

§ 11: "Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een asielclaim heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten., en daarom kan worden geloofd."

§ 12: ""De term 'voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager. Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak

bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar er volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn, mag er een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerde feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is, mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoekster: dat is het 'voordeel van de twijfel' dat aan de verzoeker wordt gegeven.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoekster dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoekster terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekster haar verklaringen en bewijselementen haar asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verwerende partij heeft in weerwil de voorgelegde originele stukken en van haar kwetsbare profiel geoordeeld en zij heeft de verkeerde focus gelegd tijdens het verhoor.

6. Ten gevolge van al de hogervermelde elementen en verklaringen kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel schendt en tevens onvolledig gemotiveerd blijkt.

Op geen enkele wijze wordt rekening gehouden met de invloed van de traumatische gebeurtenissen op het geheugen en het asielrelaas van verzoekster.

Verzoekster voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster dient dan ook erkend te worden in haar hoedanigheid van vluchteling.

De weigering van erkenning als vluchteling door het Commissariaat-Generaal is in strijd met artikel 48/3, § 1 Vreemdelingenwet en artikel I.A.2. van het Vluchtelingenverdrag.

Daarenboven behoort verzoekster tot een etnische minderheid in Afghanistan.

Verzoekster is een Hazara, dit is de grootste etnische minderheid in Afghanistan, een bevolkingsgroep die systematisch wordt gediscrimineerd.

Om dit te bewijzen heeft zij verschillende originele stukken voorgelegd.

Het bijgevoegde artikel van National Geographic geeft een bondige samenvatting van de historie van geweld tegen de Hazara in Afghanistan.

Op de website www.hazara.net staat het volgende te lezen in een artikel van 17 december 2016:

"(...)"

Vrij vertaald:

"De Hazara's zijn één van de meeste vervolgte minderheden in de wereld. Zij zijn slachtoffer in hun thuisland en in de landen waar zij bescherming zoeken.

Op 21 november, een drukke Shia moskee in Kabul werd aangevallen terwijl de jaarlijkse Shia viering 'Arbaeen' plaatsvond. Er vielen 32 doden. IS claimde de verantwoordelijkheid voor de aanslagen. Dit is één van de vele aanslagen ten aanzien van de Hazara's in dit jaar.

Afgelopen maand een schutter dode 14 Shia moslims en verwondde er minstens 30, de meerderheid hiervan waren Hazara's. Zie ook: Arbaeen aanval – 46 doden, ten minste 80 gewonden".

Echter, de etnische achtergrond van verzoekster wordt door verwerende partij gedurende het interview compleet genegeerd.

Aan verzoekster wordt tijdens het interview door verwerende partij geen enkele vraag gesteld over haar etnische achtergrond. Als zij het noemt, wordt hier niet verder op ingegaan.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 herhaalt verzoekster dat verwerende partij in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Verwerende partij weerhoudt de meest negatieve interpretatie van haar verklaringen.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:
"(...)"*

Verwerende partij spreekt zich op geen enkele mogelijke manier uit of zij al dan niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming

Overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet is het CGVS daartoe nochtans verplicht.

De bestreden beslissing moet dan ook vernietigd worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 september 2018 brengt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij zij een fotokopie van haar Afghaanse identiteitskaart voegt, evenals een (niet voor eensluidend verklaarde) vertaling van dit document.

2.2.3. Ter terechtzitting van 29 april 2019 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij volgende nieuwe stavingstukken voegt:
(i) een medisch getuigschrift opgesteld in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
(ii) een psychiatrisch verslag;
(iii) een voor eensluidend verklaarde vertaling van haar eerder bijgebrachte Afghaanse identiteitskaart;
(iv) een envelop.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Waar verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van “*de richtlijnen van de UNHCR, ‘Note on Burden and Standard of Proof’*” en van “*het advies van UNHCR ‘Besoins particuliers’*”, dient erop gewezen dat deze teksten geen afdwingbare rechtsregels bevatten en dat de schending ervan dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.3.2. In de mate dat verzoekster in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. De middelen zijn wat het voorgaande betreft niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij niet heeft voldaan aan de op haar rustende plicht tot medewerking, nu zij geen duidelijkheid schept over haar identiteit, nationaliteit en familiale achtergrond. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat verzoekster (i) geen eensluidende verklaringen aflegt over haar familienaam en die van haar ouders, (ii) tegenstrijdige verklaringen aflegt over de geboorteplaats en datum van overlijden van haar vader, (iii) erg vage informatie geeft over de herkomst en het verleden van haar vader, (iv) de documenten van haar vader om onduidelijke redenen pas neerlegt tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), terwijl zij deze reeds meehad bij haar vertrek uit Iran, (v) vage verklaringen aflegt over de contacten die haar vader had voor zijn overlijden, (vi) gebrekkige verklaringen aflegt over de officiële documenten waarover zij en haar familie beschikten in Iran en de verblijfsdocumenten van Afghanen in Iran in het algemeen, (vii) verklaart dat Afghanen lijden onder het racistisch gedrag van de mensen in Iran, maar slechts na meerdere vragen naar een concreet voorbeeld van een racistisch incident waar zij zelf slachtoffer van was aanhaalt dat zij en andere Afghaanse studenten door een jongen werden lastiggevallen toen zij naar school gingen, (viii) een zeer beperkte kennis heeft van de Afghaanse geschiedenis en bevolking, en (ix) geen documenten neerlegt die voorgaande vaststellingen kunnen wijzen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekster verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Hazara-etnie te behoren. Zij zou in Iran geboren zijn uit een Afghaanse vader en een Iraanse moeder. Verzoeksters vader zou Afghanistan omwille van een stammenoorlog ontvlucht zijn en in Iran haar moeder, die gescheiden was van haar Iraanse man, hebben leren kennen. Omdat de familie van haar moeder niet akkoord ging met de nieuwe relatie zou haar moeder samen met haar vader naar Teheran zijn gevlucht, waar verzoekster vervolgens zou zijn geboren. Verzoekster verklaart dat haar vader stierf toen zij twaalf jaar oud was en dat hierdoor de financiële situatie van haar familie verslechterde. Haar moeder zou als oude vrouw hebben moeten werken, mede om de drugsverslaving van haar halfbroer H. te bekostigen. H. zou verzoekster meermaals hebben verkracht en geslagen en gedreigd hebben haar te vermoorden indien ze dit aan iemand zou vertellen. H. zou verzoekster ook meermaals opgesloten hebben en gedwongen hebben samen met haar moeder op de velden te werken en groenten te kuisen in plaats van naar school te gaan. Enkele maanden voor verzoeksters vertrek uit Iran zou haar moeder overleden zijn aan longkanker, waarna het gedrag van haar halfbroer erger geworden zou zijn. Hij zou verzoekster aan verschillende personen hebben verkocht. Op gegeven moment liet H. verzoekster weten dat hij haar zou uithuwelijken aan een oude man in ruil voor kwijtschelding van zijn schulden. Omdat verzoekster zich hiertegen verzette, zou H. haar opnieuw hebben geslagen en opgesloten. Verzoekster zou er echter in geslaagd zijn te ontsnappen uit de kamer waarin ze was opgesloten. Met de hulp van haar vriendje zou zij er vervolgens in geslaagd zijn Iran te ontvluchten en naar België te komen.

In casu motiveert de commissaris-generaal dat verzoekster er niet in slaagt haar beweerde identiteit en Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken en het daardoor voor de asielinstanties onmogelijk te maken om te beoordelen of zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

De Raad beklemtoont dat het essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst aannemelijk maakt, nu de nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het hem toe dit land of deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hem tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal van oordeel is dat dit land of deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en hij dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens zijn plicht om de redenen die hem tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er

alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij zijn nationaliteit of werkelijke streek van herkomst niet aannemelijk maakt, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens de administratieve procedure, behalve een Iraans geboortecertificaat, geen persoonlijke identiteitsdocumenten voorlegt. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde verzoekster dat zij nooit een *taskara* (Afghaans identiteitsdocument) of een Iraanse vluchtelingenkaart heeft gehad (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 17, verklaring DVZ, nr. 25). Op het CGVS bevestigde verzoekster dat zij geen documenten heeft die haar Afghaanse nationaliteit staven. Middels een op 28 september 2018 neergelegde aanvullende nota brengt verzoekster plots een Afghaans identiteitspapier bij, waarvan zij vervolgens ter terechtzitting een voor eensluidend verklaarde vertaling neerlegt. Aan de authenticiteit van dit document wordt afbreuk gedaan door de vaststelling dat dit document blijkens de vertaling werd afgegeven op 27 juni 2018 en aldus werd aangevraagd na ontvangst van de bestreden beslissing, waardoor het een gesolliciteerd karakter heeft. Het is verder niet duidelijk hoe verzoekster, die volgens haar verklaringen in Iran geboren is en nooit in Afghanistan is geweest, vanuit België een Afghaans identiteitsdocument heeft kunnen bekomen dat *nota bene* haar leeftijd in 2018 op basis van "*haar uiterlijke kenmerken*" schat op 23 jaar en tevens een omschrijving bevat van haar fysieke verschijning, met inbegrip van haar lengte. Voorts blijkt dat op het document melding wordt gemaakt van het dorp Bikar Sang Takht, gelegen in het district Sang Takht Wa Bandar van de provincie Daikundi, dat volgens verzoekster de geboorteplaats is van haar vader (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 4 en 8). Volgens het document zou ook verzoekster in Daikundi geboren zijn, en dus niet in Iran, zoals zij zelf voorhoudt (*ibid.*, p. 5-6). Ter terechtzitting geconfronteerd met deze discrepantie, laat verzoeksters raadsman gelden dat verzoekster aan de Afghaanse autoriteiten diende te verklaren dat zij geboren werd in Daikundi om haar identiteitsdocument te kunnen verkrijgen. Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen. Verzoekster noch haar raadsman maken aannemelijk dat in het buitenland geboren Afghanen geen Afghaanse identiteitskaart kunnen krijgen waarop hun werkelijke geboorteplaats wordt vermeld in plaats van die van hun vader. Gelet op voormelde anomalieën kan aan verzoeksters Afghaans identiteitsbewijs geen absolute bewijswaarde worden toegekend.

Verzoeksters geboortecertificaat maakt geen melding van haar vermeende Afghaanse nationaliteit. Met betrekking tot haar vader vermeldt dit document voorts enkel dat zijn naam niet wordt vermeld omdat hij geen identiteitskaart of huwelijksakte heeft, niet zijn naam of dat hij Afghaans is.

Het certificaat van verzoeksters school in Iran heeft een gesolliciteerd karakter, aangezien verzoekster hierover verklaart dat zij vanuit het opvangcentrum in België de contactgegevens van de school opzocht via het internet en de school een bericht stuurde met de vraag haar documenten te sturen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 24-25).

Tijdens de administratieve procedure legde verzoekster tevens drie documenten neer van haar vader, met name zijn *taskara*, zijn rijbewijs en een document betreffende zijn militaire dienst. Desbetreffend dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster deze documenten pas heeft neergelegd bij haar gehoor op het CGVS, niettegenstaande uit haar verklaringen blijkt dat zij deze reeds meehad bij haar vertrek uit Iran. Gevraagd waarom zij deze documenten niet toonde tijdens haar gehoor bij de DVZ, verklaarde verzoekster dat haar toen gevraagd werd of ze documenten had, maar dat zij antwoordde dat zij het niet wist (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 28). Het houdt evenwel geen steek dat verzoekster belangrijke documenten met betrekking tot haar familie en Afghaanse identiteit in haar bezit zou hebben gehad ten tijde van haar gehoor bij de DVZ maar deze om zeer onduidelijke redenen toen niet heeft neergelegd. Verder blijkt verzoekster slecht op de hoogte te zijn van de inhoud van de documenten die ze neerlegde. Geconfronteerd met de vermelding in haar vaders *taskara* dat hij getrouwd is, stelt verzoekster niet te weten of haar vader in Afghanistan getrouwd was. Zij verklaart dat zij niets over haar vaders verleden weet en dat zij ook niet weet dat op zijn *taskara* vermeld staat dat hij getrouwd is. Gevraagd waarom haar vader in het leger was en of hij ooit over zijn tijd in het leger vertelde, herhaalt verzoekster dat zij niet veel weet over het vroegere leven van haar vader en dat de documenten die zij voorlegt het enige is wat van hem overbleef (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Nog daargelaten haar onvermogen om enige toelichting te geven bij de inhoud ervan, blijkt uit deze documenten geenszins het bestaan van een familieband tussen verzoekster en de titularis ervan. Tot slot dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit

blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden (adm. doss., stuk 15, map met 'Landeninformatie', nr. 1, COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017).

De envelop die ter terechtzitting werd neergelegd kan aantonen dat verzoekster post heeft ontvangen uit Kaboel, maar staat op geen enkele wijze haar Afghaanse nationaliteit.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten dan ook uiterst relatief is. Omwille van hun relatieve bewijswaarde volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoeksters vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en haar verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad kan op basis van verzoeksters verklaringen evenwel geen geloof hechten aan haar voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat verzoekster doorheen haar procedure geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over haar familienaam en die van haar ouders. De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende terechte vaststellingen:

"U verklaarde bij uw asielaanvraag en in uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw naam "A. Z. (...)" is (asielaanvraag en verklaring DVZ, p. 4). Volgens uw verklaringen bij DVZ is de naam van uw vader "Y. Z. (...)" en van uw moeder "A. I. (...)" (verklaring DVZ, p. 5). Tijdens het gehoor verklaart u daarentegen plots dat de achternaam van uw vader niet Z. (...), maar J. (...) is. Uw moeder haar achternaam is niet I. (...), maar Z. (...). Uw officiële achternaam is J. (...) en u wil zo ook bij de Belgische autoriteiten bekend staan. U verklaart dat u bij aankomst als achternaam "Z. (...)" opgaf omdat men u sinds het overlijden van uw vader zo noemde en u zo onder de mensen bekend was. U verklaart dat u niet bij DVZ zei dat uw vader "Z. (...)" heet en uw moeder "I. (...)" en dat er zelfs een fout werd gemaakt door een extra "e" achter "Z. (...)" te zetten (gehoorverslag, p. 6-7). Bovenstaande verklaringen kunnen niet overtuigen. Er is geen duidelijke reden waarom u pas bij uw gehoor op het CGVS de officiële familienaam van uzelf en uw vader, "J. (...)", zou opgeven. Nergens voordien werd in uw verklaringen door u deze naam vernoemd. Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen bij DVZ doet geen afbreuk hieraan. Bovendien bracht u op geen enkel moment tijdens de asielprocedure correcties aan in uw persoonlijke gegevens. Toen er u aan het begin van het gehoor gevraagd werd hoe het eerste interview was verlopen vermeldde u ook niet dat er fouten waren gemaakt bij het noteren van uw personalia (gehoorverslag, p. 2-3). Er wordt dan ook vastgesteld dat u geen opeenvolgende eenduidige verklaringen hebt afgelegd over een belangrijk basiselement van uw eigen identiteit en die van uw ouders, met name de familienaam."

In het eerste middel van haar verzoekschrift herhaalt verzoekster de uitleg die zij ter zake reeds op het CGVS heeft gegeven, met name dat zij officieel de naam van haar vader heeft, maar sinds diens dood altijd de naam van haar moeder gebruikt om zich te identificeren. Zij voegt daaraan toe dat haar moeder veronderstelde dat haar Iraanse familienaam het voor haar dochter gemakkelijker zou maken om de Iraanse nationaliteit te verkrijgen. Deze uitleg kan niet overtuigen nu verzoekster bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd naar de naam die zij had bij haar geboorte en zij toen verklaarde Z. te heten. Gevraagd of zij andere namen heeft "*gevoerd*", antwoordde verzoekster ontkennend (adm. doss., stuk 17, verklaring DVZ, nrs. 1-3). Er kan verwacht worden dat verzoekster melding zou hebben gemaakt van haar officiële naam, J., die zij volgens haar verklaringen minstens tot op twaalfjarige leeftijd zou hebben gedragen, *quod non*. Voorts gaat verzoekster voorbij aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat zij bij de DVZ heeft verklaard dat haar vader Y. Z. heette en haar moeder A. I. (adm. doss., stuk 17, verklaring DVZ, nr. 13A). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar bewering als zou zij zich al jaren bedienen van de naam van haar moeder.

Ten tweede dient te worden gewezen op verzoeksters tegenstrijdige, dan wel vage verklaringen over haar vader en diens herkomst en verleden in Afghanistan en binnen de Afghaanse gemeenschap in Iran. De Raad verwijst naar de concrete en pertinente vaststellingen die daarover in de bestreden beslissing zijn opgenomen. Hoger werd reeds gewezen op verzoeksters gebrekkige kennis van de inhoud van de door haar neergelegde documenten van haar vader. Het betoog in het eerste middel dat

haar vader haar weinig tot niets heeft verteld over zijn leven en afkomst is niet afdoende. Verzoekster heeft tijdens haar gehoor meermaals aangegeven dat zij haar Afghaanse nationaliteit ontleend heeft aan die van haar vader (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 14 en 28). Bijgevolg kan redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij coherente en doorleefde verklaringen aflegt met betrekking tot die elementen die de Afghaanse herkomst van haar vader kunnen aantonen, *quod non*. Waar verzoekster stelt dat het gelet op haar culturele afkomst niet abnormaal is dat haar vader haar niets tot weinig meegaf over zijn leven en afkomst, beperkt zij zich tot een loutere bewering en toont zij niet *in concreto* aan dat er in Afghanistan of binnen de Afghaanse gemeenschap een dermate cultuur heerst waardoor aangenomen zou kunnen worden dat zij van haar ouders geen informatie zou hebben kunnen krijgen of vragen over de achtergrond en het vroegere leven van haar vader. Verzoekster gaat tevens voorbij aan de pertinente vaststelling dat zij geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de leeftijd die zij had toen haar vader stierf en over de plaats van herkomst van haar vader in Afghanistan.

Ten derde blijkt verzoekster slecht op de hoogte van de verblijfssituatie van Afghanen in Iran, zoals genoegzaam blijkt uit de volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier:

“U weet dat sommige Afghanen in Iran een verblijfsdocument hebben dat ze regelmatig moeten laten vernieuwen. U weet niet hoe die kaarten eruit zien want u had er geen en hebt er nooit één gezien. U weet ook niet om de hoeveel tijd deze kaarten moeten vernieuwd worden. Over de plaats waar de Afghanen deze kaart gaan vernieuwen verklaart u onzeker en vaag dat u het niet precies weet, dat ze “Urduga” zeiden maar dat die informatie van lang geleden is en dat het ondertussen misschien veranderd is. U hebt bovendien nog nooit van de naam “Amayesh” gehoord (gehoorverslag, p. 17-18), wat nochtans de naam is van de kaarten en het systeem van verblijfsdocumenten voor Afghanen in Iran. U verklaart dat u nooit zo een verblijfsdocument probeerde te krijgen omdat het bedrag heel groot is en u er thuis geen geld voor had. Wanneer er dan gevraagd wordt hoeveel het kostte, probeert u de vraag te ontwijken door te zeggen dat het heel veel was. U wordt geconfronteerd met het feit dat u verklaart dat u niet voldoende geld had om een kaart aan te vragen, en dus ook enigszins zou moeten weten hoeveel het kostte. Hierop zegt u het niet te weten en dat het nu misschien meer is dan voordien omdat u sommige jaren geleden erachter vroeg. Wanneer de vraag dan gesteld wordt hoeveel het toen was, verklaart u vaag dat het 1 miljoen toman was maar dat u het niet weet en dat het ongeveer dat bedrag was (gehoorverslag, p. 17-18). U verklaart dus om financiële redenen niet geprobeerd te hebben een Amayesh kaart te krijgen, maar weet niet hoe het Amayesh systeem heet en legt geen duidelijke verklaringen af over de financiële last die een Amayesh kaart voor u zou betekenen.

U weet ook niet dat Afghanen naast de Amayesh, ook met een paspoort in Iran kunnen verblijven (gehoorverslag, p. 18). U kent dus het initiatief niet waarbij de Iraanse overheid ongeregistreerde Afghanen de kans gaf om een verblijfstitel op basis van een Afghaans paspoort te verkrijgen. 560 000 Afghanen in Iran regulariseerden hun status via dit programma van de Iraanse overheid. Dit was dus een grootschalige registratieoefening waar, als Afghaanse die naar een school met andere Afghanen ging, toch minstens zou moeten gehoord hebben. U weet dat Afghanen een document nodig hebben om in Iran van de ene naar de andere plaats te reizen maar weet niet of ze ook een werkvergunning nodig hebben, zelfs als ze verblijfsdocumenten in Iran hebben. U denkt dat ze legaal mogen werken als ze verblijfsdocumenten hebben, maar u weet het niet. U probeert de vraag of Afghanen een werkvergunning nodig hebben tweemaal te ontwijken door te beginnen over de reisdocumenten die Afghanen nodig hebben om in Iran te reizen (gehoorverslag, p. 18). Nochtans hebben geregistreerde Afghanen in Iran een werkvergunning nodig. U weet wel dat Afghanen hun huwelijk niet kunnen laten registeren in Iran (gehoorverslag, p. 13) en dat ze geen SIM kaart kunnen aanschaffen (gehoorverslag, p. 16). U weet ook dat Afghanen met verblijfsdocumenten naar een Iraanse publieke school kunnen gaan als ze extra betalen (gehoorverslag, p. 21).”

Het gegeven dat verzoekster of haar ouders nooit geprobeerd hebben om in Iran een Afghaanse vluchtelingenkaart te bekomen via registratie in het Amayesh-systeem volstaat niet om te verklaren of te verschonen waarom zij, die als Afghaanse vanaf haar geboorte tot haar vertrek illegaal in Iran zou hebben verbleven, geen betere kennis heeft van de mogelijkheden voor Afghanen om hun verblijf in Iran te regulariseren. Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoekster als illegale Afghaan in Iran niet vertrouwd is met de term ‘Amayesh’, te meer daar zij aangeeft dat er thuis geen geld was om dergelijk verblijfsdocument te bekomen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 17-18).

Tot slot stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster niet goed op de hoogte is van de Afghaanse bevolking en geschiedenis, wat de geloofwaardigheid van haar voorgehouden Afghaanse herkomst en nationaliteit verder op de helling plaatst. Dienaangaande wijst de

Raad op volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en door de Raad worden overgenomen:

“U weet niet tegen wie de taliban momenteel vechten in Afghanistan, of van welke etnische groep de taliban zijn. Gevraagd of ze Tadzjiek, Pashtoe, Oezbeeks of Hazara zijn zegt u enkel dat ze van elke etnische groep kunnen zijn (gehoorverslag, p. 9). Het is erg opvallend dat u niet weet of de taliban Hazara viseren en dat het erg onwaarschijnlijk is dat Hazara als sjiieten zich bij de taliban zouden aansluiten. Gevraagd naar bekende Hazara uit Afghanistan vermeldt u alleen Baba Mazeri. U kent verder geen bekende Hazara en vermeldt enkel twee andere bekende Afghanen, de zangeres Aryana Sayeed en de president Ashraf Ghani (gehoorverslag, p. 22). U verklaart dat er elk jaar een herdenkingsdag voor Baba Mazeri was in uw school. U hebt echter slechts zeer beperkte informatie over hem en weet enkel dat hij een martelaar is. U weet niet wie hem doodde, en of hij een politiek of militair leider was. Tweemaal gevraagd naar wanneer de herdenkingsdag was, ontwijkt u de vraag door te vertellen over Hazarastudenten die dadels naar school brachten en te zeggen dat de herdenkingsdag drie à vier jaar geleden was (gehoorverslag, p. 23). (...) U verklaart niet veel kennis te hebben van de Afghaanse geschiedenis omdat er in de geschiedenisles vooral over Iran werd gepraat (gehoorverslag, p. 24). U volgende echter zeven jaar lang les in een Afghaanse school, en had dus veelvuldig contact had met Afghanen, waardoor u zeer elementaire basisfeiten over Afghanen en Afghanistan zou moeten weten.

Over het woord “Hazarajat” verklaart u dat de plaatsen waar Hazarajat leven Hazarajat heten. Er wordt u gevraagd ter verduidelijking of de etnische groep Hazara of Hazarajat heet. Volgens u is “Hazara” enkelvoud en “Hazarajat” meervoud. Gevraagd naar de plaatsen waar Hazara leven in Hazarajat verklaart u dat andere etnische groepen de Hazara “Hazarajat” noemen. De vraag wordt nogmaals gesteld waarop u andermaal stelt dat Hazarajat een meervoud is van Hazara (gehoorverslag, p. 22). Hazarajat is echter de bergachtige regio in Afghanistan waar Hazara's in de meerderheid leven. Over de provincies waar Hazara in Afghanistan leven weet u enkel Bamyán en Daykundi, de plaats van herkomst van uw vader te vermelden. U denkt dat Hazara misschien ook in Kaboel leven (gehoorverslag, p. 22). Uw klasgenoten waren nochtans allemaal Hazara of Herati (gehoorverslag, p. 23), dus u zou toch over meer informatie moeten beschikken over de plaats van herkomst van Afghaanse Hazara, en over de betekenis van het woord “Hazarajat”.

U verklaart dat u dichte vrienden had op uw school en dat jullie weggingen om plezier te maken en te studeren. U kent als plaatsen van herkomst van deze Afghaanse leerlingen echter enkel Herat, Daykundi en Kaboel. Gevraagd of u nog andere plaatsen kent waar ze vandaan kwamen verandert u plots uw verklaringen en zegt u dat u een probleem in de familie had en daardoor geen dichte vrienden (gehoorverslag, p. 20). Ook over uw taalgebruik op school legt u incoherente verklaringen af. U verklaart dat u Dari op school leerde, omdat de mensen die er komen Afghaans zijn (gehoorverslag, p. 5). Nadien verklaart u echter dat u op school met de andere leerlingen Farsi sprak (gehoorverslag, p. 23). Hoewel u vroeg het interview op het CGVS in het Dari te doen, gebruikte u meer Farsi woorden dan Dari tijdens het gehoor (zie lijst Farsi woorden aangehecht aan gehoorverslag).

U weet wel dat de Pashtoe, Tadzjiken, Hazara en Turkmenen etnische groepen uit Afghanistan zijn. U weet dat Pashtoe soennieten zijn en u weet dat Herat een stad is in Afghanistan (gehoorverslag, p. 4). U kent ook Kandahar, Kunduz en Helmand en vermeldt dat er 34 provincies in Afghanistan maar “dat u zich niet alles kan herinneren van de uitleg over Afghanistan” (gehoorverslag, p. 20). Dit laatste zeer specifieke weetje met betrekking tot het aantal provincies komt enigszins ingestudeerd over, aangezien u bijvoorbeeld de provincie van herkomst van uw vader niet kan situeren in Afghanistan. Ook uw zeer specifieke kennis van Sarwar Danesh, Dostum en Abdullah Abdullah, en hun namen en functies komt ingestudeerd over. U vermeldt deze wanneer er u gevraagd wordt naar Ahmed Shah Massoud (gehoorverslag, p. 23). U kent wel enkele typische Afghaanse gerechten (gehoorverslag, p. 24) en weet dat Hazaragi gesproken wordt door Hazara (gehoorverslag, p. 5).”

Het betoog in het eerste middel dat verzoekster geboren en getogen is in Iran en, behalve haar nationaliteit, geen enkele band heeft met Afghanistan is niet afdoend. Verzoekster maakte naar eigen zeggen in Iran immers deel uit van de Afghaanse gemeenschap. Zo ging zij er zeven jaar naar een Afghaanse school waar zij in contact kwam met Afghaanse kinderen (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 19-20). Waar verzoekster aanvoert dat haar vader vroeg gestorven is en zij via hem weinig meegekregen heeft qua kennis over Afghanistan, is hoger reeds gewezen op de vaststelling dat zij geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de identiteit en de dood van haar vader, waardoor hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De Raad volgt verzoekster niet in zoverre zij in het eerste middel voorhoudt dat de mentale problemen waarmee zij zou kampen als gevolg van het seksueel misbruik en de mishandeling door haar halfbroer de vastgestelde vaagheden en lacunes kunnen verklaren. Ter terechtzitting legt verzoekster een

psychiatrisch verslag neer dat op 19 december 2018 werd opgesteld en waarin melding wordt gemaakt van een ernstige depressieve stoornis en een posttraumatische stressstoornis. Tevens legt zij een medisch getuigschrift neer van 17 april 2019 waarin verwezen wordt naar voormeld psychiatrisch verslag en dat dient ter ondersteuning van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit deze stukken blijkt niet dat verzoekster ten tijde van haar gehoor op het CGVS van 6 november 2017 met psychische problemen kampte ten gevolge waarvan haar oordeelsvermogen dermate zou zijn aangetast dat zij niet in staat zou zijn geweest om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien heeft verzoekster noch haar advocaat tijdens dit gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen waarmee gepeild wordt naar haar herkomst en nationaliteit naar behoren te beantwoorden. Verzoekster laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze een beweerd trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op (de motieven van) de bestreden beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De kritiek van verzoekster in het eerste middel dat tijdens het gehoor nagenoeg enkel kennisvragen werden gesteld over haar afkomst en etniciteit kan niet ernstig worden genoemd. Zoals blijkt uit de hoger weergegeven vaststellingen en de relevante passages uit het gehoorverslag werd verzoekster uitvoerig gehoord over haar vader en haar persoonlijke ervaringen als Afhaanse in Iran. Het betreft hier elementen die betrekking hebben op haar persoonlijke leefwereld en waarvan verondersteld mag worden dat zij er spontaan en zonder enige voorbereiding doorleefde en coherente verklaringen over kan afleggen.

Verzoekster wijst er in het eerste middel op dat krachtens artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie van de Europese Unie, op de asielinstanties een actieve samenwerkingsplicht rust. Zij kan niet worden bijgetreden waar zij aanvoert dat de commissaris-generaal deze samenwerkingsplicht geschonden heeft door geen rekening te houden met haar kwetsbaar profiel van misbruikte en mishandelde vrouw en door bewust de meest negatieve interpretatie van haar verklaringen te weerhouden. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake verzoeken om internationale bescherming in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van voormelde richtlijn, geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU is immers pas aan de orde nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet aldus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas op coherente wijze toe te lichten. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de hoger weergegeven motieven blijkt genoegzaam dat verzoekster aan haar medewerkingsplicht heeft verzaakt door geen duidelijkheid te scheppen over haar identiteit, nationaliteit en familiale achtergrond. Het gegeven dat verzoekster zich als alleenstaande jonge vrouw die het slachtoffer zou zijn geweest van seksueel en fysiek geweld in een kwetsbare positie bevindt, doet geen afbreuk aan haar plicht om met betrekking tot de genoemde elementen waarachtige en coherente verklaringen af te leggen.

Verzoekster brengt, mede gelet op het voorgaande, geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de motieven van de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Uit het loutere feit dat in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters voorgehouden herkomst en identiteit en uit de loutere omstandigheid dat verzoekster tijdens haar gehoor werd gewezen op de twijfels die daarover bij de dossierbehandelaar rezen, kan niet worden besloten dat de commissaris-generaal en/of de betrokken dossierbehandelaar vooringenomen waren of tendentieuze vragen stelden.

Waar verzoekster in het eerste middel stelt dat de commissaris-generaal *“op geen enkel moment de wil (heeft) getoond om door te dringen tot de kern van het asielrelaas en de vrees van verzoekster”* en dat er *“evenmin (...) in het verhoor of in de beslissing (werd) verwezen naar de vele informatie die verzoekster wel degelijk gaf als antwoord op de vragen”*, laat zij na *in concreto* uiteen te zetten welke vragen volgens haar nog zouden moeten zijn gesteld en/of welke bijkomende informatie zij dan inzake haar vluchtrelaas nog wenst(e) aan te brengen, wat gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep allerm minst ernstig is. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal niet de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar verzoekster in het eerste middel nog aanvoert dat zij Hazara is en dat over haar etnische achtergrond geen enkele vraag werd gesteld, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster blijkens het gehoorverslag en de bestreden beslissing wel degelijk vragen heeft gekregen die betrekking hebben op haar voorgehouden etnische achtergrond maar dat haar antwoorden daarop niet overtuigen. Zo kon verzoekster slechts één bekende Hazara noemen en slaagde zij er nauwelijks in hierover verdere informatie te verschaffen. Zij bleek tevens geen correct begrip te hebben van de term ‘Hazarajat’, die slaat op de regio in Afghanistan waar Hazara’s in de meerderheid leven (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag, p. 22-23; stuk 16, map met ‘Landeninformatie’, nr. 4, ‘Who are the Hazaras?’, World Hazara Council). Bovendien kan verzoeksters etnische achtergrond niet worden los gezien van haar nationaliteit en herkomst, waarop zij de asielinstanties geen duidelijk zicht biedt, zodat een eventuele nood aan bescherming niet kan worden beoordeeld. Bijgevolg wordt de informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst en waaruit moet blijken dat de Hazara’s in Afghanistan systematisch worden gediscrimineerd *in casu* niet dienstig aangevoerd.

De Raad besluit in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster er niet in slaagt haar identiteit en Afghaanse nationaliteit aannemelijk te maken. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoekster gedurende jaren illegaal als Afghaans vluchteling in Iran heeft verbleven. Verzoekster blijft in gebreke duidelijkheid te verschaffen omtrent haar werkelijke nationaliteit en verblijfssituatie voor haar komst naar België, en dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Hoger werd reeds gewezen op het belang om duidelijkheid te verschaffen omtrent de nationaliteit en werkelijke streek van herkomst, nu het verzoek om internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten opzichte van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande haar nationaliteit, welke de kern van haar vluchtrelaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster haar nood aan internationale bescherming niet aannemelijk.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van het hoger vastgestelde ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen omtrent haar nationaliteit en herkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de nationaliteit en verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België of over de vraag of verzoekster afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in haar werkelijk land en regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dat land en deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN